

961207-1

Karel Čapek v druhém ze „Tří listů Jaroslavu Durychovi (6673, s. 131) připomíná, jak se za Rakouska špatně chápalo „slovo loajalita“. Píše, že „To slovo se nám těžko polyká.“ A pak najednou – asi jen z literárních důvodů – přechází od „slova“ k „pojmu“ a praví, že „pojem loajality, jak zřejmo, má velmi špatnou minulost. Máme-li ho užívat, musíme jej očistit od všelikého neřádu pochlebenského, slaboduchého a neupřímného.“ A pak zase přechází od „pojmu“ k „představě“: „Vzdejme se dále nepříjemné představy, že loajalita je něco, co se slavnostně a nadšeně projevuje skrze dlouhé řečňování, pění hymen a volání slávy“. A pak už mluví rovnou o loajalitě samotné, totiž že to je „jakési občanské vojáctví“. Charakterizuje to jako „definici“. – To budiž jen příklad toho, jak ani věhlasný spisovatel, velice zdůvěřený s jazykem a jeho „duchem“, je málo zdatný v přesném myšlení.

(Písek, 961207-1.)